

УДК 821.134.2-31
П88

Original title: Todo Por Un Sueño
© 2014, Ana Sandra Punset Martínez
© 2014, Paula González, for the illustrations

© 2014, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

Ана Пунсет

П88 Клуб червоних кедів. Усе заради мрії [Текст] : повість / Ана Пунсет ; пер. з ісп. Олени Забара. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2020. — 224 с.

ISBN 978-617-679-786-9

«Клуб червоних кедів. Усе заради мрії» — третя книжка з серії «Клуб червоних кедів» іспанської письменниці Ани Пунсет про дівчат-підлітків, їхню дружбу, перші закоханості і стосунки.

Літній табір, про який так мріяли подруги, став місцем, де вони пересварилися. Лусія розгублена, адже невдовзі мають відбутися зйомки реклами модного одягу, у кастингу якої подруги перемогли на початку літа. Чи вдасться дівчатам помиритися, щоб не провалити зйомки? Та чи знайдуть вони загублену в метро скрипку Беа, без якої вона не зможе зіграти важливий концерт наприкінці літа? Читайте вже в третій частині.

УДК 821.134.2-31

© Ана Пунсет, текст, 2014
© Паула Гонсалес, ілюстрації, 2014
© Олена Забара, переклад, 2020
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2020

ISBN 978-617-679-786-9 (укр.)
ISBN 978-84-9043-267-9 (ісп.)

Усі права застережено

АНА ПУНСЕТ

Усе заради мрії

Ілюстрації
Паули Гонсалес

З іспанської переклала
Олена Забара

Львів
Видавництво Старого Лева
2020

1 *Серпень? Який серпень?*

Мліючи від спеки, Лусія зібрала довге руде волосся у високий хвіст. Чотири дні тому дівчата повернулися з табору, і тепер вона смертельно нудьгує, сидьма сидячи вдома. Як же набрид цей серпень! Була п'ятниця, однак здавалося, що неділя тепер — щодня. До початку школи ще майже місяць, а вона так цього чекає...

ДИВИНА!

Мама в шоці, адже Лусія вже сто разів прибрала у своїй кімнаті. Відібрала непотрібний одяг і наповнила ним кілька величезних пакетів. Тепер би хтось допоміг доперти їх до контейнера для поношених речей. З нудьги вона навіть прочитала розклад нового навчального семестру, що розпочнеться у вересні. А це вже буде другий клас середньої школи, ні більше ні менше. Якщо так триватиме й далі, Лусія ще, чого доброго, візьметься гортати підручник із суспільних наук чи й узагалі вправлятися в математичних формулах.

Віднедавна її не впізнати, і на це є причина. Лусія пересварилася з подругами і не хотіла миритися першою. Здається, досі саме вона щоразу поступалася. Хто б міг подумати, що поїздка в Кадіс, задля якої дівчата доклали стільки зусиль, зрештою їх же й посварить? Якби вона знала, не напружувалася б ні організовувати Ярмарок мрій, ані вигулювати собак пані Аїди, нічогісінько... Краще б дівчата просиділи ці два серпневі тижні вдома. Тоді не було б ніяких сварок, і вони разом засмагали б зараз на пляжі чи охолоджувалися під кондиціонерами в магазинах торговельного центру. Фріда не познайомилася б із компанією, через яку покинула своїх найкращих подруг. Саме ця зустріч стала передвісником урагану, що здійснюється опісля. А відпочинок у таборі так чудово починався...

1 серпня

08:00 Марта, Фріда, Беа й Лусія — четвірка не-
09:00 розлучних подруг у червоних кедах — першо-
10:00 го серпня на крилах щастя прибули в Кадіс.
11:00 Вони мали бути на цих канікулах самі! Тобто

12:00
13:00
14:00
15:00
16:00

не геть самі, а в оточенні однолітків, і через це передчуття пригод тільки зростало. Лусія пригадала їхню першу ніч на пляжі, й серце стислося. Гойдаючись у гамаках біля вогнища, вони допізна теревенили, доки виховники не змусили всіх розійтися по кімнатах. Дівчата були разом, як і колись. Усамітнівшись, вони розмовляли про все на світі. Без комп'ютерів і телефонів поблизу, нікуди не поспішаючи... «Клуб червоних кедів» у всій красі!

Наступного дня розпочалися спортивні змагання — й усе цілковито змінилося. У першому матчі з пляжного волейболу виграла Фрідина нова команда. Сама ж Фріда потрапила на вершину спортивної слави. Відтоді на перший план у неї вийшли Мартіна, Сандра, Алісія, Уго і, звичайно ж, Ніко. Нові Фрідині приятельки були кращі з кращих: справжні атлетки, красиві, дотепні... А хлопці — наче атланти з накачаними м'язами — видавалися навіть старшими, ніж були насправді. Лусія це завважила, щойно підійшла до їхнього гурту після завершення матчу. Команда саме вітала Фріду з блискучою грою.

— То ти профі? — запитав Ніко.

— Щось на зразок того... — загадково відповіла Фріда.

Вона була висока, та Ніко ледве не на дві голови вищий.

— Чудова гра! Вітаю! — він міцно потиснув Фріді руку.

Лусія помітила, як Фрідині щоки вмить спалахнули від цього потиску. Ще б пак, нічого дивного. Ніко — фантастичний красень. Скуйовджене каштанове волосся, підстрижене каскадами, неймовірні медові очі і бронзова засмага. Він мав на собі лише купальні шорти і перекинуту через плече зім'яту футболку й демонстрував кубики пресу, схожі на плитку шоколаду. До всього Ніко мав ще й руки, яким позаздрив би сам Папай*. Та в Лусії відразу з'явилися недобрі передчуття щодо цього хлопця. І вона не помилилася.

— Хочеш відсвяткувати перемогу в нашому наметі?

Фріда дивилася на подруг, запитуючи поглядом, як їм така ідея, та благаючи, щоб вони погодились. Давно ні для кого не секрет, що дівчата вміють спілкуватися телепатично. Однак увечері Лусія домовилася порозмовляти з Еріком. А побачивши вираз обличчя Беа, Фріда зрозуміла без слів, що вона також не горить бажанням тусуватися з цією компанійкою задавак.

— Але ж ми планували провести вечір, як учора, — Лусія так само поглядом просила Фріду не робити дурниць.

* Моряк Папай — герой американських коміксів та мультфільмів. — Тут і далі прим. пер.

— Ми ж можемо валятися в гамаках і щодня, правда? — наполягала Фріда, з докором піднявши брови.

Лусія забула одну важливу деталь: Маркос — велика Фрідина любов — поїхав на місяць в Англію. Оскільки подруга була переконана, що навряд чи він там гризтиме граніт науки з ранку до ночі, то вирішила викинути його з голови. Ніко з друзями здавалися прикольними, і для Фріди це була чудова нагода перемкнутися. Проблема лише в тім, що Лусія їм не довіряла.

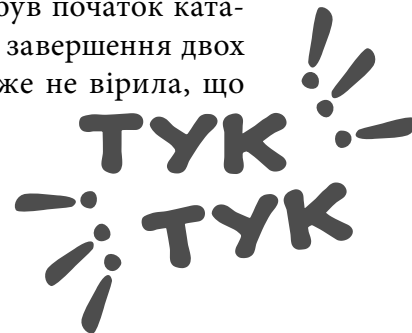
— Ну, не знаю... Нам сказали, що завтра увечері ми будемо брати участь у якомусь конкурсі... — Лусія презирнулася з Мартою та Беа, які все зрозуміли й синхронно закивали.

— Тоді ходи сама, а іншим разом підтягнуться й вони, — перебила її Сандра, вхопивши Фріду за руку.

У цієї дівулі було біляве волосся, зібране в уже потріпану високу гульку, й ніс у ластовинні, що бісив Лусію з першого погляду.

— Гарзд! Ми завершимо святкувати, і я до вас повернуся!

Фріда покинула дівчат і безтурботно пішла, навіть не озирнувшись. То був початок катастрофи, яка тривала й після завершення двох таборових тижнів. Лусія вже не вірила, що вони колись помиряться.

Стукіт у двері відірвав її від спогадів та повернув у кімнату. Вона так і сиділа з розгорнутим на колінах підручником із ~~математики~~. Та що з того? Навряд чи можна дізнатися щось нове з цього предмета, тримаючи книжку догори дригом. Нагнувшись до стільця біля письмового столу, Лусія поцікавилася, хто там, хоча насправді й так знала. На жаль, вона більше нікого не чекає. Її соціальному життю настав кінець.

— Можна? — запитала мама.

Нарешті Марія навчилася спершу стукати в кімнату доньки, а лише тоді заходити. Лусіїна поведінка останнім часом тільки додала мамі приводів її посмикати. Увійшовши, Марія здивовано витріщилася.

— Ти... ти... це... це... Ти вчиш математику? — затинаючись, запитала вона.

— Ну, трохи погортала підручник. Щоб потім мене це не заскочило зненацька...

Лусія підмигнула, мовляв, нічого серйозного, й поклала книжку на стіл. Мама глибоко вдихнула, повільно видихнула й сіла на ліжко. Попри зразкову поведінку доньки, на них усе ж чекає серйозна розмова.

— Не говорила з дівчатами? — запитала Марія.

Мамина стратегія — конструктив, а не марна трата часу.

— Ні, я мала купу роботи... — Лусія показала рукою на пакети з одягом, приготовані для контейнера.

— Зрозуміло. І не плануєш поговорити найближчим часом?

— Не знаю.

Примружившись, Марія дивилася на доньку, наче зчитувала все, що вирувало в її душі. Лусія ж відвела погляд, щоб ускладнити їй завдання.

— Що сталося в таборі?

Тільки не це. Лусія нічого не хотіла розповідати, адже всі ті події знову стануть реальністю. Хоча мама не надто діймала її від самого п'ятнадцятого серпня, коли в аеропорту поприльоті дівчата виходили нарізно.

— У нас виникло непорозуміння, — нарешті зізналася вона.

Мамин проникливий погляд зробив свою справу.

— Так владнай його, — порадила Марія з висоти свого досвіду.

— Якби ж то було так легко!

— Доню, треба просто взяти і зробити це. Ви сваритеся далеко не вперше, і щоразу тобі це здається кінцем світу.

Лусія й сама все чудово розуміла. Та цього разу вони з дівчатами навіть не сперечалися. Кожна просто була сама по собі, і всім якось